

A still life composition featuring a human skull as the central element, surrounded by various flowers and greenery. The skull is positioned in the upper center, facing slightly to the right. It is surrounded by several large, multi-petaled flowers in shades of red, pink, and white. Green leaves and stems are interspersed among the flowers. The background is a solid black, creating a high-contrast, dramatic effect. The text "Armastuse tango ehk aegade lõpus" is overlaid in white, sans-serif font, centered horizontally and partially obscured by the flowers below it.

Armastuse tango
ehk aegade lõpus

149. hooaeg

VANEMUISE BALLETT · 80

Armastuse tango ehk aegade lõpus

**GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZE LOOMINGUST INSPIREERITUD
TANTSULAVASTUS ASTOR PIAZZOLLA MUUSIKALE**

LAVASTAJA-KOREOGRAAF MAI MURDMAA

PIAZZOLLA LOOMINGU INTERPRETEERIMINE AKORDIONIL

JA LIVE ELEKTROONIKA ABIL JAAK LUTSOJA

KUNSTNIK, VIDEOINSTALLATSIOONI AUTOR KASPAR JANCIS

VALGUSKUNSTNIK MARGUS VAIGUR (ENDLA TEATER)

REPETIITORID RITA DOLGIHH JA JELENA KARPOVA

VANEMUISE TANTSU- JA BALLETIKOOLI JUHATAJA ELENA POZNJAK-KÕLAR

POISTEKOORI JUHENDAJAD KATRIN NUUME,

TIIA PUHVEL (TARTU KARLOVA KOOL) JA

BRITT LAATS (ÜLENURME GÜMNAASIUM)

KOORMEISTER KATRIN NUUME

INSPITSIENT MEELIS HANSING

MAAILMAESIETENDUS 8.12.2002 VANEMUISE SUURES MAJAS

ESIETENDUS 6.04.2019 VANEMUISE SUURES MAJAS

Osades

Fermina – Maria Engel / Raminta Rudžionyte

Florentino – Jack Gibbs / Alain Divoux

Doktor – Alexander Drew / Jack Traylen

Prostituut – Amy Bowring / Tarasina Masi

Neli prostituuti – Laura Quin, Mirell Sork, Arianna Marchiori,
Georgia Toni Hyrkäs, Alexandra Foyen, Miriam Ortega Paz

Naised – Arianna Marchiori, Georgia Toni Hyrkäs, Alexandra Foyen,
Laura Quin, Miriam Ortega Paz, Mirell Sork, Merilin Mutli,
Sayaka Nagahiro, Karoli Jõelaid, Janika Suurmets

Mehed – Gus Upchurch, Matteo Tonolo, Giorgi Koridze, Matthew Jordan,
Alex Fehr, Benjamin Kyprianos, Walter Isaacson, Anton Iakovlev,
Silas Stubbs, Gerardo Olivares Avelar, Martin Chlumsky

2 ingliti – Vanemuise Tantsu- ja Balletikooli õpilased:
Jette Pruulmann, Miina Eliise Luts, Veronika Schmidt, Doris Keernik

Poistekoor – Hubert Uku Prank, Hannes Hanimägi, Maarius Künnarpuu,
Joosep Kalmus, Magnus Lõhmus, Kris Robin Põldma

2 tuleneelajat – Annar Hiid (Tuleteater Zerkala) ja
Senex Armsid (Tuleteater Zerkala)

JACK TRAYLEN

Doktor Urbino haaras papagoil kõrist kinni võiduka ohkega: *ça y est*. Kuid samas laskis ta linnu lahti, sest redel libises jalge alt ära; ta jäi hetkeks ilma kindla toetuspinnata õhku rippuma ja taipas siis, et on nelipühade päeval seitse minutit pärast nelja ära surnud, ilma pihtimata ja ilma, et oleks jõudnud midagi kahetseda või kellegagi hüvasti jätta.

Gabriel García Márqueze looming võib mind sügava müütilise elutunnetusega, oma tungimisega eksistentsi põhitõdedesse. Márquezele omane tajude prevaleerimine, kus süžeel on vaid siduv osa, on väga lähedane ka tantsukunstile.

Tantsulavastus „Armastuse tango ehk aegade lõpus“ on inspireeritud Márqueze romaanist „Armastus koolera ajal“ - armastus surma taustal või armastuse võrdsustamine surmaga. Aeg...aeg ilma alguse ja lõputa.

Tahan rõhutada, et tegu ei ole siiski süžeelise balletiga, pigem võiks nähtut võtta kui sürrealistlikku visiooni. Laval elustuvad 13 pilti manavad meie ette erinevad elutahud, mis ühises kooselus väljendavad teatud filosoofilist elutunnetust

Veidi süžeeist. Fermina ja Florentino kohtuvad Fermina abikaasa matustel eakate inimesena. Leinatalituse jooksul tajuvad nad oma nooruses kaotatud armastust. Aeg pöördub tagasi. Nüüd elavad nad uuesti läbi kogu möödunud elu, teostades surma taustal taasleitud armastuse.

Mai Murdmaa

Kujutlusvõimel pole piire

Kuidas on läinud töö „Armastuse tango” teistkordse lavastamisega Vanemuises?

Kõik on läinud väga hästi, Jelena Karpova (Fermina osatäitja 2002. aasta lavastuses) on teinud ära hiigelsuure töö video pealt kõik liikumised selgeks õppides ja neid tantsijatele kätte õpetades – see on imetlusväärne!

Natuke on teistmoodi ikka kui eelmine lavastus, sest Svankmajeri video asemel teeb Kaspar uue ja iga uus artist annab rollile isikupärase näo. Üht peaosa (Doktor) teeb Jack Traylen, kes on väga eriline isiksus: hea inimene, väga professionaalne ja korrektne tantsija, tema põhjalikkus ja korrektsus kaaluvad üles kõik, mis üldse võiks puudu jääda. Teine, Alain Divoux (Florentino) on tehniliselt tugev tantsija ja õpib järjest enam reljeefselt koreograafilises keeles mõtlema. Maria Engel (Fermina) on väga andekas ja töökas, nii et kokkuvõttes olen ma trupi ja selle tööga väga rahul.

Kuidas lavastus Su meeles kujuneb?

Üldiselt on nii, et ma teen lavastuse kujutluses valmis enne kui ma tantsijatega kokku saan. Ma vaatan oma kujutluspilti ja valin sealt kujundeid, mis siis proovisaalis hakkavad elama koostöös tantsijaga. Nii et tantsija panus on oluline. Tavaliselt on mul vaimusilmas olemas ka need, kellega ma midagi teha tahan ja kelle võimed seda rolli ja neid kujundeid vormida aitavad. Oma keha peal ma ei tööta, sest see on piiritletud, kujutlusvõimel aga piire pole. Proovisaalis sulavad kokku minu kujutluspilt ja tantsija reaalne keha ning ma pean tunnistama, et mul on vedanud, sest olen tantsijatega saanud tavaliselt hea kontakti. Paljud tantsijad, kellega oleme koos töötanud, on mulle lähedased, omad inimesed.

Tänavu tähistab Vanemuise ballett oma 80. sünnipäeva. Millisena Sina näed seda truppi?

Ida Urbel oli silmatorkavalt andekas inimene ja tema loodud alus on väga tugev ja hea. Ja siis tuli Ülo Vilimaa, väga loominguline ja väljapaistev loovisiksus ning nüüd on juba üle 20 aasta olnud trupp Mare Tomminga kindla käe all. Mare on väga hea organisaator ning imetlusväärse energiaga inimene! Ma olen Marele ka väga tänulik, sest kui ma Estoniast ära tulin, siis pakkus Mare mulle lavastamisvõimalusi. Natuke kahju, et „Ninasarvik” (2017) enam Vanemuise repertuaaris ei ole, aga paraku lahkus suurem osa tantsijaid ja koreograafias oli palju nende panust ja uute tantsijatega oleks pidanud täiesti uuesti alustama.

Millisena näed tantsukunsti tänases kultuuripildis?

Mulle tundub, et tantsukunsti jaoks ei ole praegu hea aeg. On küll andekaid inimesi, aga pole suuri isiksusi ja ükski asi ei üllata. Eelistatakse ballette abstraktses vormis, kus tegevuse loogika kaob ära, abstraktset tantsu püütakse siduda süžeeaga – mõnikord see õnnestub, mõnikord aga kohe üldse mitte. Ma ei näe praegu kedagi, kes looks uue nägemuse tantsust, ikka tehakse lavastusi põnevaks video ja valguse ja muude tantsuväliste lahendustega, aga sisuline külg on juhuslik või jääb ebamääraseks.

Kui vaadata olulisemate balletitruppide repertuaari, siis seal valitsevad tugevasti vanad, tuntud nimed, nagu John Cranko, John Neumeier, Kenneth MacMillan... Neumeier on huvitav, aga ta on vana ja juba oma mõttelaadi kapseldunud. Midagi sama huvitavat ma peale tulemas praegu ei näe.

Tantsijate tehniline tase on väga kõrgeks läinud – kõik tulevad konkurssidega ning kelle tase teatud latist üle ei lähe, jääb töötute tantsijate ritta. Maailmas on selliseid paraku väga palju. Kuid jah, ei ole näinud midagi, mis tõsiselt üllataks.

Sa oled öelnud, et loov inimene kogu aeg elab loomingus. Mis on Sul mõttes?

Mul on peas valmis „Godot’d oodates”, see on mul algusest lõpuni valmis mõeldud, rollijaotuseni välja. Ma annaksin hea meelega tantsijatele üldvisandi ja nad improviseeriksid ise omale liikumised. Kas ma saan seda teha, ei tea, sõltub teatrist, aga see on üks asi, mida ma kindlasti teeksin.

Ja tegelikult tahaksin ma ka „Tuleingli” kusagil veel teha, kas Moskvas või Piiteris. See ei ole lavastuslikult väga keerukas ja on mul hinge peal. Ja siis muidugi „Anselmi lugu”, mille süžee on ülimalt aktuaalne ja kaasaegne, aga see nõuab suurt truppi. Kas mul seda kusagil teha õnnestub, ei tea, aga Sumera muusika on ju väga omanäoline ning ballett väärt uuslavastust.

*Mai Murdmaaga vestles Heili Einasto
(27.02.2019 Tallinnas)*

...kuid Fermina nägi äkki keset tühja külalistetuba leinarõivais Florentino Arizat. Naine rõõmustas, kuna ta oli selle mehe juba aastate eest oma elust välja lülitanud, nüüd aga nägi teda esimest korda hoopis uue pilguga, mida pikaajaline unustus selitanud oli. Aga enne kui Fermina jõudis meest külaskäigu eest tänada, pani too oma kaabu tõsimeelselt südame kohale, ise üle kogu keha värisedes, ning päästis paisu tagant valla kõik, millest siamaani oli koos seisnud tema elu mõte.

MARIA ENGEL

Poisi pulss oli nõrk, ta hingas kähinal ning oli kahvatu ja hiline nagu surija. Kuid lähemal vaatlusel selgus, et Florentionol ei valuta kusagilt, palavikku tal pole ja tema ainus selge tahtmine on kirglik soov surra. Poega ning hiljem ka ema kavalalt küsitlenud, sai vana tohter taas kord tõenduse, et armastuse ja koolera sümptomid on sarnased.

„See ei ole kroonitud jumalannale sobiv paik.“ Fermina Daza pööras pead ja nägi paari vaksa kaugusel oma silmadest teise tardunud silmi, surnukahvatut nägu ja huuli, mis olid hirmust armastuse ees krampi tõmbunud, just nagu tookord hommi-kuselt missalt tulevas rahvasummas, mil noormees oli esimest korda nii tema lähedal viibinud; kuid nüüd tundis ta armastuse vapustuse asemel hoopis kuristikusügavust pettumust. Ainsa hetkega mõistis tütarlaps oma eksituse suurust ja ta küsis endalt jahmunult, kuidas oli olnud võimalik nii pikka aega ja nii raevuka järjekindlusega kanda oma südames sellist moonutist. /.../ Florentino Ariza naeratas, tahtis midagi öelda, püüdis talle järgneda, kuid Fermina Daza kriipsutas ta oma elust üheainsa käeliigutusega maha: „Ei, palun,“ ütles ta. „Unustage see.“

Kui juhuslik kogemus Nazareti lesegaga oli talle tee laia ilma armastuse juurde kätte näidanud, jahtis ta pikkade aastate vältel hálbinud öölinnukesi, otsides ikka veel leevendust oma armuvalule Fermina Daza pärast. Hiljem oli juba raske öelda, kas see ilmotsata hooramine oli tõepoolest teadlik vajadus või kõige tavalisem kiimalisus. Üheööhotellis käis Florentino nüüd üha harvemini: esiteks olid tema huvid nüüd hoopis mujal, teiseks aga tunti teda seal veel endisest ajast kui karsket noorukit, kellesse oli suhtutud koduse heatahtlikkusega, ning Florentinol oli toimunud muutuse pärast kuidagi piinlik. /.../ Lõpuks ta hotellis enam peaaegu ei käinud, välja arvatud mõni harv kord, ja ta ei läinud sinna mitte soodsat juhust otsima, vaid vastupidi: otsima pelgupaika, kus pärast liiga tormilist elu toibuda.

Gabriel García Márquez (1927–2014)

Esimese raamatu oli García Márquez kirjutanud juba 23-aastase ajakirjanikuna, kuid kirjastaja leidmine võttis seitse aastat. 1955. aastal ilmunud „Kõdulehed“ ning järgnenud kolm romaani pälvisid küll tunnustust, kuid laiema publikuni veel ei jõudnud. Ent „Sada aastat üksildust“ kujunes üliedukaks. Esimene trükk, 8000 eksemplari, oli nädalaga otsas. Järgmise 30 aastaga müüdi seda rohkem kui 30 keelde tõlgituna üle 20 miljoni eksemplari.

Paratamatult projitseerub järgnev looming suurteose taustale ja kui „Sajas aastat üksilduses“ on kõik olemas, siis sellest edasi saavad tulla vaid mosaiigi pisemad killud. Polegi ju nii palju neid asju, mis inimesele siin ilmas väga tähtsad on: armastus, surm, võim, Jumal...

Ajal, mil kriitikud ülistasid Márqueze oskust luua „teine reaalsus“, kõikehõlmav maagiline ja ometi tegelikkusega nii tihedalt seotud mänguruum, nimetas autor end eelkõige realistiks. García Márqueze sõnul on Ladina-Ameerika tõsielu just selline – üha tõelisuse ja mitteusutavuse piiril balansseeriv ning unenäoline.

García Márqueze kirjanduslike eeskujude seas on mainitud eelkõige William Faulknerit. Aga „Armastus koolera ajal“ viib mõtted enne Flaubert’ile või Maupassant’ile kui Faulknerile. /.../ García Márquez ei jäta lugejat üksinda ähmase lootusetuse, inimkonna paratamatu allakäigu ja kusagil ikka veel luurava koolerahirmu küüsi. Lunastus on olemas, ja nii nagu pealkirigi ütleb, on selleks armastus – terve elu kestev, ennastohverdav, vahel kohutavalt tüütu ja ajuti väga naljakas armastus. Just see kohati absurdini viidud koomilisus aitab üle üksluisusest, mida tõsimeelsete tunnete tõsimeelne kujutamine muidu ehk tekitada võiks.

Nagu ikka, ei maini kirjanik täpselt paika, kus tegevus toimub – teame vaid, et see on üks Colombia rannikulinn. Samas aga on küllaga konkreetseid viiteid, mis võimaldavad täpselt paika panna sündmustiku ajalised raamid. Niisiis areneb rööbiti Florentino Ariza ja Fermina Daza armastuse looga romaanis veel üks lugu – iseseisva Colombia riigi ajalugu. /.../ Pärast Hispaania koloniaalvõimu alt vabanemist 19. sajandi teisel kümnendil tõusis riigis juhtivale kohale hispaania päritolu, kuid juba kohapeal sündinud kõrgklass. Terve 19. sajandi vältel laastasid maad arvukad kodusõjad liberaalide ja konservatiivide vahel. Tuhandepäevane sõda, millest ka romaanis juttu, toimus aastail 1889-1902. Neist sõdadest võttis osa ka García Márqueze vanaisa, kes tulevasele kirjanikule poisieas suurt mõju avaldas.

Intervjuus Miguel Fernández-Brasole on García Márquez öelnud, et võlgneb rüütliromaanile ning Cervantese „Don Quijotest“ alguse saanud Hispaania kirjandustraditsioonile ilmselt enamgi kui paljud hispaania kirjanikud. „Armastust koolera ajal“ võib julgesti lugeda kui kohumatu hidalgo rännakut imeilusa Dulcinea jälgedes, ehkki erinevalt Cervantesest on García Márquez Dulcinea unistustest maa peale toonud ja karmi (abi)eluga silmitsi seadnud.

Gabriel García Márqueze teosed

„Kõdulehed“ (1955);

„Sada aastat üksildust“ (1967; eesti keeles 1975, 2002, 2006; tõlkija Aita Kurfeldt);

„Kadunud aja meri“ (novellid; eesti keeles 1980 kirjastus Perioodika; tõlkija Jüri Talvet);

„Merehädalise jutustus“ (eesti keeles 1991; tõlkija Ruth Lias);

„Patriarhi sügis“ (1975; eesti keeles 2005 kirjastus Eesti Raamat; tõlkija Ruth Lias);

„Ühe ettekuulutatud surma kroonika“ (1985; eesti keeles „Väljakuulutatud mõrva kroonika“; 1995; tõlkija Ruth Lias);

„Armastus koolera ajal“ (1985; eesti keeles 1995 kirjastus Varrak ja 2006 Eesti Raamat; tõlkija Marin Möttus);

„Minu mälestused kurbadest hooradest“ (eesti keeles 2006 kirjastus Eesti Raamat; tõlkija Külli Artmann);

„Elada, et sellest jutustada“ (kolmeköitelisena kavandatud memuaaride esimene raamat; eesti keeles 2007; tõlkija Ruth Lias);

„Armastusest ja teistest deemonitest“ (eesti keeles 2007; tõlkija Ruth Lias);

„Kaksteist kummalist palverändurit“ (eesti keeles 2009; kirjastus Eesti Raamat, tõlkija Kätlin Kaldmaa)

Kavalehes kasutatud tekstikatkendid on pärit Eesti Raamatu väljaandest „Armastus koolera ajal“ (2006) ja tõlkija Marin Möttuse saatesõnast.

A woman in a white, flowing dress is captured in a dynamic dance pose. Her arms are raised high, and her body is arched, suggesting a moment of intense movement. The background is dark, making the white dress stand out. The lighting is dramatic, highlighting the contours of her dress and her form.

Kahekümne kaheksa aastaseks oli doktor Juvenal Urbino olnud üks linna kõige ihaldusväärsemaid poissmehi. Ta oli pikka aega õppinud Prantsusmaa ülikoolides üldmeditsiini ja kirurgiat ning kohe, kui ta tagasi tulles laevalt maale astus, võisid kõik kindlalt veenduda, et ta polnud sellest ajast minutitki niisama ära raisanud. /.../ Tema ringkonna tüdrukud olid võlunud nii noore doktori sarmist kui ka tema perekonnale kuuluvast varandusest ja võtsid salaja loosi selgitamiseks, kelle kord on temaga kohtumist määrata, ning doktorgi võttis loosi, et määrata kohtumisi nendega; kuid noormehel õnnestus siiski jääda galantseks, sõltumatuks ja ligitõmbavaks kuni selle hetkeni, mil ta vähimatki vastupanu osutamata viskus ülepeakaela Fermina Daza plebeilike võlude kuristikku.

Siiis üüris Florentino endale kapuutsiga keebi ja nad läksid Tolli väljakule tantsima, kus mõlemad lasid end peomöllust kaasa viia nagu verivärsked armunud; seni tulmana tundunud tüdruk läks selles öises melus hoopis teise äärmusesse, ta tantsis nagu elukutse-line tantsijanna, tema fantaasial polnud enam mingeid piire, ta oli ohjeldamatult lõbus ning kõigele lisaks ka hukutavalt veetlev.

„Sul pole aimugi, millise supi sisse sa koos minuga sattunud oled,“ karjus tüdruk karnevali palavikulises lärmis, ise naerust kõveras. „Ma olen hullumajast, ma olen peast segane.“

Astor Piazzolla (1921–1992)

Argentiina helilooja, kes sooritas revolutsiooni tangomuusikas, kujundades vana argentiina tango põhjal kaasaegse kontserttango, *nuevo tango*. Ta oli ka virtuoosne bändi juhataja ja arranjööri.

1940. aastal avastas Piazzolla talendi Arthur Rubinstein, tänu kellele alustas tulevane tangoku-ningas kompositsioonitundide võtmist. Õpingute ajal kujunesid Piazzolla meelisheliloojateks Béla Bártok ning Igor Stravinski. 25-aastasena rajas Piazzolla juba oma tangoorkestri, maailmakuulsuse tõi talle koostöö ansambliga *Nuevo Tango Quintett*.

Piazzolla tõi tangomuusikasse kontrapunktid, dissonantsi, džässielemendid ja uue harmoonia. Kokku on Astor Piazzolla loonud üle 750 teose, sealhulgas sadu tangosid, aga ka tangomõjudega teatri-, filmi- ja balletimuusikat.

Mai Murdmaa

Mai Murdmaa on lõpetanud 1956. aastal Tallinna Koreograafiakooli (L. Leetmaa klass) ja Tallinna 21. keskkooli, aastatel 1959–60 õppinud Tartu Riiklikus Ülikoolis ajalugu, 1964. aastal lõpetanud ballettmeistri eriala GITIS-es (juhendaja R. Zahharov), täiendanud end lühiajaliselt USA-s, Soomes ja Rootsis. Olnud 1956–1960 Estonia tantsija, 1964–1973 ballettmeister ja aastail 1974–2001 peaballettmeister. Aastast 2002 on Mai Murdmaa vabakutseline. Lavastanud ka mujal teatrites (USA-s, Soomes, Ungaris, Venemaal, Lätis, Ukrainas), seadnud tantse muusikalidele ja ooperitele ning kirjutanud eesti heliloojate ballettide stsenaariume. Talle on omistatud ENSV teenelise kunstitegelase tiitel (1972), ENSV rahvakunstniku tiitel (1981), diplom VI ülemaailmse noorsoo- ja üliõpilaste festivali balletivõistlusel Moskvas 1957, balleti aastapreemia 1985 ja 1991 Eesti Vabariigi kultuuripreemia 1993, Valgetähe III klassi teenetemärk 2001 ja Riiklik elutöö kultuuripreemia 2011.

Tema debüütteos Estonias oli Eino Tambergi „Ballettsümfoonia“ (1963). Ta on lavastanud väga mitme palgelisi teoseid: balletiklassikat (Tšaikovski „Uinuv kaunitar“ ja „Pähklipureja“, Prokofjevi „Romeo ja Julia“ ning „Tuhkatriinu“, Delibes'i „Coppélia“, Stravinski „Tulilind“ jt), sümfooniliste suurvormide seadeid (Mahleri Kümnes sümfoonia, Vivaldi „Aastaajad“, „Barokkvariatsioonid“ Haydni muusikale jt.), eesti heliloojatega ühisloomingus valminud teoseid (Tambergi „Joanna tentata“ ja „Lend“, Sumera „Anselmi lugu“, Tormise „Luigeland“ ja „Eesti ballaadid“, „Labürint“ Pärdi muusikale jpt). Lisaks on valminud lavastused ka kammer- ja koorimuusikale. Estonias on Mai Murdmaa lavastanud üle 60 teose, Vanemuise teatris kuus: „Kirkastumine“ (1985), „Armastuse tango“ (2002), „Alice imedemaal“ (2004), „Pulmareis“ (2004), „Tantsumaraton“ (2005) ja „Ninasarvik“ (2017).

Kaspar Jancis

Helilooja, kunstnik, stsenaarist ja režissöör Kaspar Jancis (1975) on sündinud pianist Valdis Jancise ja ballettmeister Mai Murdmaa peres.

Peale Tallinna 21. Keskkooli siirdus 1991. aastal Tartu Kunstikooli. Tollest ajast hakkas Jancis süstemaatiliselt tegelema muusikaga. Esimese bändi nimega *Veri, Pisarad, Kättemaks ja Veri* pani Kaspar Jancis kokku Tartu Kunstikooli ajal. Kaspar on olnud mitme rockgrupi loomingulises tuumikus, kirjutanud laulusõnu, arranžeerinud ja viisistanud.

1996 astus Jancis Tallinna Pedagoogikaülikooli. Seal valmisid tema esimesed animatsioonialased tööd. Pedagoogikaülikoolist läks Jancis 1997 Soome Turu Kunsti- ja Meediakooli Priit Pärna juhendamisel animatsiooni õppima. Seal valmis debüütfilm „Romanss“ (1999), mis on osalenud mitmetel rahvusvahelistel filmifestivalidel. Kõige uuem animafilm - „Kapten Morten Lollide laeval“ (2018) on valminud nukuanimatsioonitehnikas ning tehtud koostööna stuudiotest Nukufilm, Telegael (Iirimaa), GRID-Animation (Belgia) ja Calon (Suurbritannia). Filmi tegemiseks kulus kokku kuus aastat. See on kõigi aegade kõige kallim animafilm, mis Eestis on toodetud ning esimene täispikk nukuanimafilm Iirimaa.

Jancis on illustreerinud Kätlin Vainola lasteraamatu „Villi“ ja teinud lavakujundusi: Martin Algas „Postmodernsed leibkonnad“ (Ugala 2011); Johanna Emanuelsson „Vaata, ma kukun“ (Tallinna Linnateater 2011); F. Molnar „Pal-tänava poistest“ (VAT Teater 2004). Lava- ja muusikakujundus: Lewis Carrolli ainetel „Alice imedemaal“ (Vanemuine 2004). 2005. aastal sai Jancis Kristallkingakese auhinna - mitmekülgse debüüdi eest Eesti teatris - balleti „Alice imedemaal“ kujunduse ning „Päl-tänava poiste“ lava- ja helikujunduse eest.

Jaak Lutsoja

Jaak Lutsoja on alates Georg Otsa nimelise Muusikakooli lõpetamisest 1991 aastal tegelenud vabakutselise akordionistina. Selle aja sisse on mahtunud ka pedagoogitöö Heino Elleri nimelises Muusikakoolis, Viljandi Kultuuriakadeemias ning Saue Muusikakoolis.

Paralleelselt muusikutööga tegeleb ta ka heliloominguga – tema autoriplaat „Contrarian Grooving“ on kahel korral valitud üle-euroopalise jazzraadio nädalaplaadiks. 2017 aastal sai ta teatriaasta auhindade jagamisel laureaadi tiitli seoses aasta parima originaalloomingu loomisega lavastusele „Soo“ Ugala.

Alates 2017 aasta sügisest töötab õpetajana Norras Gjestali kultuurikoolis.

Juba kahe-kolme lause järel sai ta aru, et kõigi nende kurnavate kohustuste kõrval jääb doktor Juvenal Urbinol piisavalt aega, et jumaldada oma naist peaaegu niisama hardalt, nagu seda tegi ta ise – ja see tõdemus oli jahmatav. Aga imelikul kombel ei tundnud ta kibedust, nagu oleks tahtnud, kuna süda viskas selle peale taas ühe neist liiderlikest vempudest, milleks on võimeline ainult inim-süda: see ilmutas Florentino Arizale, et tema ja see mees, keda ta alati oli pidanud oma isiklikuks vaenlaseks, on tegelikult ühe ja sama saatuse ohvrid ning jagavad ühe ja sellesama kire ohte, et nad on nagu paar härgi ühes ja samas ikkes.

The work of Gabriel Garcia Marquez captivates me with its deep mythical sensibility for life, and how it delves into the core truths of existence. The prevalence of the sensibility characteristic of Marquez where the plot has the role of only tying things together, has many affinities with dance as well.

The dance performance *Tango of Love or at the End of Time* was inspired by the Marquez novel *Love in the Time of Cholera* – love on the backdrop of death or equating love with death. Time... time without beginning or end.

I want to stress that this is not a ballet version of a novel, it is more like a surrealistic vision. The 13 scenes that come to life on stage confront us with different facets of life that express a certain philosophical sensibility for life.

But a bit about the plot. Fermina and Florentino meet in their old age, at the funeral of Fermina's husband. During the service, they sense the love they lost in their youth. Time turns back. They relive their lives, and fulfil their rediscovered love with death in the backdrop.

Mai Murdmaa

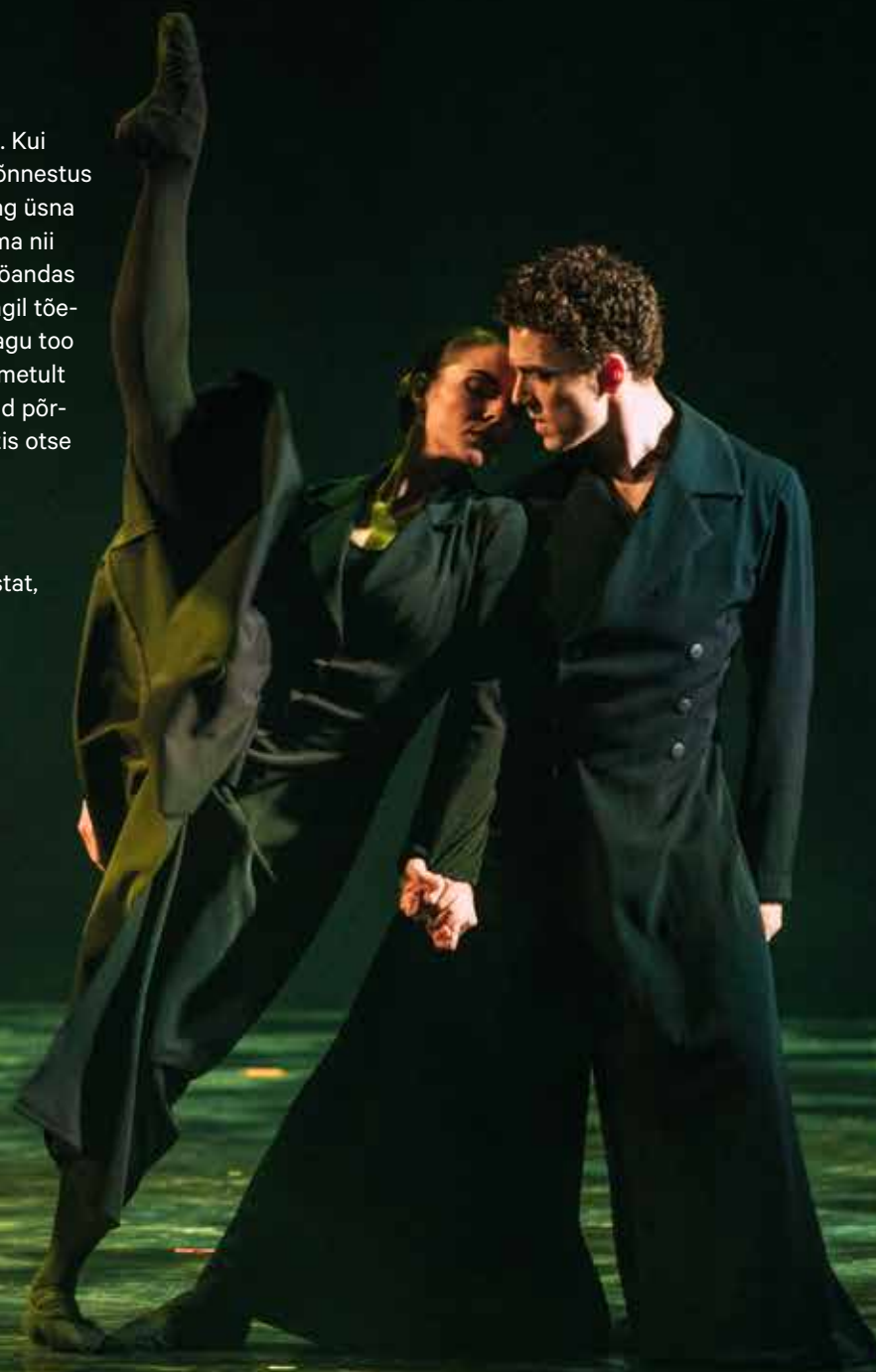
Mai Murdmaa

Mai Murdmaa graduated from the Tallinn School of Choreography in 1956, as a student of L. Leetmaa, as well as from Secondary School No 21 in Tallinn. From 1959-1960, she studied history at the University of Tartu, and in 1964, she graduated from the ballet speciality at the Russian Academy of Theatre Arts (GITIS), where she was supervised by R. Zakharov, and also had short stints studying at schools in the US, Finland and Sweden. She was a dancer with the Estonia from 1956 to 1960, a master ballet artist from 1964 to 1973 and the chief ballet dancer from 1974 to 2001. She has been worked freelance since 2002. She has produced for other theatres (US, Finland, Hungary, Russia, Latvia, Ukraine), arranged dances for musicals and operas and written scripts for Estonian composers' ballets. She was awarded the title of meritorious artist of the Estonian SSR (1972), people's artist of the USSR (1981), a diploma at the Sixth Worldwide Youth and Student Festival ballet competition in Moscow in 1957, an annual prize for ballet in 1985 and 1991, the Republic of Estonia prize for culture in 1993, the Order of the White Star Third Class in 2001 and a cultural award for lifetime achievement in 2011.

Her debut work at the Estonia was Eino Tamberg's *Ballettsümfoonia* (Ballet Symphony, 1963). She has directed very multifaceted works: from ballet classics (Tchaikovsky's *Sleeping Beauty* and *The Nutcracker*, Prokofiev's *Romeo and Juliet* and *Cinderella*, Delibes' *Coppélia*, Stravinsky's *Firebird* and others), arrangements of symphonic works (Mahler's Symphony No. 10, Vivaldi's *The Four Seasons* and the "Baroque Variations" based on the music of Haydn, and others), collaborations with Estonian composers (Tamberg's *Joanna Tentata* and *Flight*, Sumera's *Anselm's Story*, Tormis's *Swan Flight* and *Estonian Ballads*, *Labyrinth* to the music of Pärt and many more. In addition, she has also created productions for chamber and choral music. Murdmaa has directed over 60 works for the Estonia theatre, and six or the Vanemuine: *Enlightenment* (Kurgastumine 1985), *Tango of Love* (2002), *Alice in Wonderland* (2004), *Honeymoon* (*Pulmareis* 2004), *Dance Marathon* (2005) and *Rhinoceros* (2017).

Fermina Dazat vihastas kohutavalt, et mälestus tollest mehest oli nii visa tuhmuma. Kui naine järgmisel päeval pärast matust ärkas ja leidis end tema peale mõtlemas, siis õnnestus tal mees pelga tahtejõuga peast välja tõrjuda. Ent raev vallutas teda ikka ja jälle ning üsna varsti märkas naine, et kõige tohemini tuli mees talle meelde just sellepärast, et tema nii kangesti püüdis meest ära unustada. Siis andis ta minevikuhõllandustele järele ja sõandas esimest korda meenutada selle ulmelise armastuse päevi, mis tundusid olevat kusagil tõelisest elust väljaspool. /.../ Naisel oli raske meenutada Florentino Arizat sellisena, nagu too kunagi oli olnud; veelgi raske oli aga uskuda, et seesama kidakeelne vihmaveest armetult läbi ligunenud poiss astus nüüd tema ette koitanud igeriku vanamehena, ei hoolinud põrmugi tema leseseisusest ega tundnud vähimatki aukartust tema leina ees ning heitis otse tema hinge kõrvetava teotuse, millele mõeldes tal senimaani hing kinni jäi.

Vastust sellele küsimusele oli Florentino Ariza teadnud juba viiskümmend kolm aastat, seitse kuud ja üksteist päeva, ööd kaasa arvatud.
„Terve eluaja,“ ütles ta.

RUFINA NOOR MARE TOMMINGAS TARASINA MASI HAYLEY BLACKBURN AMY BOWRING JACK GIBBS RAMINTA RUDŽIONYTE ALAIN ÉRIC LAURENT DIVOUX MARIA ENGEL GUS KYEEMA UPCHURCH

MARIKA AIDLA JELENA KARPOVA MATTEO GIULIO TONOLO LAURA DENISE QUIN BENJAMIN KYPRIANOS MIRELL SORK SILAS STUBBS JACK TRAYLEN ARIANNA MARCHIORI ALEXANDER GERMAIN DREW YUKIKO YANAGI

FABRICE GIBERT RITA DOLGIHH GIORGI KORIDZE GEORGIA TONI HYRKÄS MIRIAM ORTEGA PAZ MERILIN MUTLI GERARDO OLIVARES AVELAR SAYAKA NAGAHIRO WALTER STUART ISAACSON ALEXANDRA FOYEN MATTHEW JORDAN

ELENA POZNJAK-KÖLAR DARLI THOMSON-IAKOVLEVA MATT DILLON JANEK SAVOLAINEN ANTON IAKOVLEV MARTIN CHLUMSKÝ JANIKA SUURMETS ALEX FEHR KAROLI JÖELAIID AIVAR KALLASTE

Teatrijuht Toomas Peterson

Muusikajuht Paul Mägi

Balletijuht Mare Tommingas

Draamajuht Tiit Palu

Lavastusala juht Rait Randoja

Lavameistrid Keijo Sepp, Martin Remmelgas, Sergei Ivanov,
Mart Visnapuu, Aigar Kikkas, Reigo Harkmann, Andre Luik, Margus Toode

Dekoratsiooniala Marika Raudam, Mait Sarap, Ain Austa, Terje Kiho, Sirje Kolpakova,
Andres Lindok, Innari Toome, Katrin Pahk, Jane Aus, Taavi Kask, Aleksandr Karzubov,
Indrek Ots, Mart Raja, Armin Luik, Leenamari Pirn, Tarvo Vassil, Arvo Vassil, Eino Reinapu

Kostüümiala Liisi Ess, Ivika Jõesaar, Külli Kukk, Ruth Rehme-Rähni,
Irina Medvedeva, Edith Ütt, Ivi Vels, Riin Palumets, Ljubov Guzun, Heli Kruuse,
Luule Luht, Tia Nuka, Kaire Arujõe, Valentina Kalvik, Inkeri Orasmaa, Daisy Tiikoja, Elli Nöps, Kertu
Lepasaar, Marit Reinmets, Hanna Annok, Natalja Malinen, Olga Vilgats, Juta Reben,
Malle Värno, Toomas Vihermäe, Henn Laidvee

Riietajad Eva Kõiv, Kadri Kangur, Maris Plado, Kertu Lepasaar

Grimm ja soengud Anne-Ly Randoja, Rutt Laikask, Janika Kolju, Mare Kuul,
Gretel Persidski, Maarja Lõbu, Anne-Marie Kivioja Noormaa, Viktoria Rüster, Reet Laur

Rekvisiidiala Liina Martoja, Kärt Paasik, Kaie Uustal,
Annaleena Adamson, Mirka Porrassalmi, Paula Palmiste

Valgusala Tõnu Eimra, Tõnis Järs, Kaspar Aus, Villu Adamson,
Andrus Treier, Madis Fuchs, Tauri Kötsi, Andres Sarv

Heli- ja videomeistrid Vaiko Vreimann, Kalev Kääpa, Andreas Kangur, Juho Porila

Kavalehe teostus:

Kujundus Katrin Kelpman

Tekstid Kai Rohejärv

Fotograafid Gabriela Liivamägi ja Maris Savik

Tõlked Luisa Tõlkebüroo

Emakeelne kultuur on hindamatu väärtus.

30. detsembril 2006 asutasime Vanemuise Fondi, et hoida ja toetada Eesti teatrikunsti.
Lubame hea seista fondi käekäigu eest

Olga Aasav, Kalev Kase, Mart Avarmaa, Tartu linn

Vanemuise Fond on loodud teatri töötajate erialase arengu ja koolituse toetuseks.

Fondi on võimalik teha annetusi:

SA Tartu Kultuurkapital / Swedbank IBAN: EE092200221011379347, SWIFT: HABAE2X /

SEB Pank IBAN: EE251010102052050006, SWIFT: EEUHEE2X

Märksõna: VANEMUISE FOND

Vanemuise fond tänab:

Olga Aasavit, Andrus Ansipit, Mart Avarmaad,
Alar Kroodot, Kalev Kaset, Mati Kermast, Eero Timmermanni,
Tartu linna, Vanemuise advendikontserdil annetajaid.

Aasta toetaja

Ametlik autopartner

kinema **KIA** | autospirit

Ametlik hotellipartner Tartus

Ametlik hotellipartner Tartus

Ametlik hotellipartner Tallinnas

Postimees

KULTUURIMINISTEERIUM

AS GIGA on Vanemuise Sümfooniaorkestri Kassitoome tasuta suvekontserdi peasponsor.

Laia ja kaasaegse repertuaariga Kia Sportage

SPORTAGE

The Power to Surprise

Kia Sportage repertuaaris on kõik tänapäevastele mugavus- ja turvastandarditele kohane varustus.

Lisaks rikkalikule varustusele annab Kia kaasa kindlustatud kvaliteedi, autotööstuse juhtiva 7-aastase garantii, mis on välja teenitud karmile kontrollile alluvate usaldusväärsuse ja vastupidavuse testide tulemusena. Auto Bilt küsitluste järgi on mitmel aastal järjest Kia olnud nii kliendirahulolu, usaldusväärsuse kui pikaajalise kvaliteeditaseme osas kõrgeimal positsioonil Euroopa turu 20 juhtiva autotootja seas.

Kia 7-aastane/150 000 km garantii kehtib kõikides ELi riikides (lisaks Norras, Šveitsis, Islandil ja Gibraltaril). Vastab kohalikele nõuetele ja tingimustele. Kütusekulu (l/100 km)/CO₂ (g/km): linnas alates 5,2/137, maanteel alates 4,5/126, keskmine alates 5,6/133. Kütusekulu on määratud NEDC testiga.

autospirit

Proovisõit on väärt kogemus!

Autospirit Tartu – Turu 47, tel 734 1126, tartu@autospirit.ee

Kinema
avab ukse
teatrielamusele!

vanemuine.ee